

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/53/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010996
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3823010996.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Juraja Valáška, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., okres C., trvale bytom D. E., F. E., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona účinného do 15. marca 2024 a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 03. júna 2024 pod sp. zn. 1T/120/2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. augusta 2024 v Trenčíne, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e), odsek 3 Tr. poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výrokoch o treste odňatia slobody.

II. Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., okres C., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava

odsudzuje

Podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 za použitia § 41 odsek 1, § 38 odsek 2 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 a s prihliadnutím na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 1T/120/2023 zo dňa 03. júna 2024 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania trestného činu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zákona a trestným činom prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 08. októbra 2023 v čase okolo 13.20 hodiny, pri vchode do budovy Obchodného domu E. na námestí G. H. X I. E., po slovnom konflikte a vulgárnom nadávaní poškodenej D. J. sa tejto vyhrážal slovami, že ju zabije, na čo mu ona nastriekala do tváre obranný sprej - kaser a on ju udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, v dôsledku čoho spadla na zem, kde k nej pristúpil a niekoľkokrát ju kopol do hlavy a nôh, počas čoho opätovne zopakoval, že ju zabije, čím jej spôsobil zranenia: zlomeninu ľavej stehnovkej kosti s posunom úlomkov a zlomeninu ľavej kľúčnej kosti s posunom úlomkov, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrovanie a hospitalizáciu, ako aj obmedzenie obvyklého spôsobu života v trvaní troch mesiacov, s dobou liečby v trvaní šesť mesiacov.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 155 odsek 1, za použitia § 41 odsek 1 Tr. zákona, § 38 odsek 4, § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona účinného do 15. marca 2024 na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona účinného do 15. marca 2024 zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti výroku o treste citovaného rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný a to voči všetkým výrokom, ktoré odôvodnil písomne prostredníctvom obhajcu podaním zo dňa 27. júna 2024 doručeným okresnému súdu 28. júna 2024, v rámci ktorého uviedol, že považuje rozsudok okresného súdu za nesprávny a nezákonný. Vo vzťahu k skutkovej vete namietal nedostatočné upresnenie, resp. ustálenie skutku okresným súdom, keď je síce uvedené, že obžalovaný mal opakovane kopať do poškodenej, avšak nie sú uvedené na aké konkrétne miesta mal útočiť, čo je významné vo vzťahu k poškodeniu zdravia u poškodenej. Poukázal na vykonané dokazovanie a zdôraznil, že z vypočutých svedkov v čase skutku pod vplyvom alkoholu neboli iba svedkovia K. L., I. D. a A. C. a ostatní svedkovia vzhľadom na požitie alkoholu by nemali byť pre súd dostatočne hodnoverní. Vo vzťahu k výpovediam svedkýň K. L. a I. D. poukázal na rozpory v ich výpovediach spočívajúcich v skutočnosti, kedy mali prísť na miesto činu. Súčasne namietal to, že práve svedok A. C., ktorého napriek skutočnosti, že v čase skutku nebol pod vplyvom alkoholu a ako jediný vnímal celý skutkový dej, bol okresným súdom vyhodnotený za nedôveryhodného a to bez bližšieho uvedenia dôvodov, ktoré okresný súd k takémuto hodnoteniu viedli. Odvolacie námietky vzniesol aj vo vzťahu k svedeckej výpovedi I. D. z prípravného konania, keď táto na hlavnom pojednávaní poprela, že by reálne v predmetnej veci v prípravnom konaní vypovedala a napísaná výpoveď jej mala byť predložená iba k podpisu zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Je toho názoru, že za takéhoto skutkového stavu ho nie je možné odsúdiť zo spáchania trestných činov kladených mu za vinu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 odsek 1 písmeno a) až e) Tr. poriadku a podľa § 285 Tr. poriadku ho následne oslobodil spod obžaloby.

Odvolanie čo do dôvodov doplnil aj sám obžalovaný, keď v písomných podaniach okrem dôvodov uvádzaných obhajcom poukázal aj na svedeckú výpoveď poškodenej, ktorá označila E. G. za osobu, ktorá ju napadla. Súčasne namietal postup orgánov činných v trestnom konaní a aj okresného súdu vzhľadom na spôsob realizácie svedeckých výpovedí či už v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní. Krajskému súdu boli doručené aj jeho podania, ktorými sa domáhal preskúmania postupu vyšetrovateľa v jeho prípade, ale aj trestné oznámenie pre spôsob akým realizoval výsluch svedkýň D. a L. v prípravnom konaní. Vo vzťahu k výpovedi svedkyne L. z hlavného pojednávania poukazoval na skutočnosť, že táto prišla na inkriminované miesto až po skutku, keď už poškodená ležala na zemi a jej svedeckú výpoveď, napriek skutočnosti, že ju okresný súd považuje za hlavného svedka, tak nemohla byť relevantná pre ustálenie skutkového deja. Preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a spod obžaloby ho oslobodil.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza sa do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne k dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, konanom za splnenia všetkých procesných podmienok v neprítomnosti poškodenej, podľa § 293 odsek 5 Tr. poriadku per analogiam, prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a navrhuje odvolanie obžalovaného, podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava odôvodnenia podaného odvolania obžalovaného ako aj návrhu na to, ako má odvolací súd rozhodnúť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečnom návrhu uviedol, že sa stotožňuje s konečným návrhom svojho obhajcu.

Podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 20. augusta 2024, na podklade v zákonnej lehote podaného odvolania obžalovaného, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine a treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Na základe výsledkov svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného, ktoré je prípustné, podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, je čiastočne dôvodné aj keď z iných ako obžalovaným uvádzaných dôvodov, pretože napadnutý rozsudok bolo potrebné zrušiť v časti výroku o treste a to v spojitosti s novelou trestného zákona č. 40/2024 Z. z. nakoľko použitie Tr. zákona účinného od 15. marca 2024 vo vzťahu k ukladaniu trestu obžalovanému bolo pre neho priaznivejšie (prioritne vzhľadom na zmenu ustanovení o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach a ich dôsledkoch), keď vzhľadom na uvedené bol výrok o treste napadnutého rozsudku z uvedených dôvodov v rozpore so zákonom a trest neprimeraným.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom a v ktorom nedošlo k žiadnym relevantným pochybeniam, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Okresný súd ako súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a urobil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne i presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Súd prvého stupňa postupoval procesne správne a preto vzhľadom na ním vykonané dôkazy, najmä výpovede poškodenej D. J. a svedkyň K. L. a I. D. a E. G., ktorý potvrdzujú nielen tú časť konania, ktorú vo svojej výpovedi potvrdzoval aj sám obžalovaný (t. j. že poškodenej dal facku, kopol ju a následne jej pristúpil nohu, aby sa nemohla postaviť), ale aj ďalšie útoky na poškodenú kopaním nôh, ktorý vyplynuli z ich výpovedí, pričom svedkyňa L. výslovne popisovala takýto kop do oblasti hlavy a brucha. Výpovede uvedených svedkov v časti fyzického napadnutia poškodenej obžalovaným sú podporované aj výpoveďou znalca D. L. G. k vzniknutým zraneniam u poškodenej, k ich rozsahu a spôsobu ich vzniku. Z uvedenej výpovede znalca súčasne vyplynula aj závažnosť a dĺžka narušenia bežného spôsobu života u poškodenej zodpovedajúca ťažkej ujme na zdraví, na druhú stranu z výpovede znalca vyplynulo, že na tele poškodenej neboli zistené také zranenia, ktoré by zodpovedali ním popisovanému skutkovému deju (a súčasne tomu ako skutok popisoval svedok A. C.), keď na tele poškodenej nebol zistený väčší počet modrín a odrenín zodpovedajúci kopaniam a úderom zo strany väčšieho počtu osôb útočiacich na poškodenú. K právnomu posúdeniu konania obžalovaného (žalovaného skutku) aj ako trestného činu prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona krajský súd uvádza, že k fyzickému útoku na poškodenú došlo zjavne v zmysle v podstate obsahu všetkých výpovedí na verejnom priestranstve (B. G. I. E.) a útok obžalovaného na poškodenú majúcich charakter fyzického napadnutia sledoval väčší počet osôb a konanie obžalovaného vo forme fyzického útoku na poškodenú preto napĺňa všetky formálne znaky aj tohto trestného činu, vrátane materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona. Vo vzťahu k vysloveným vyhrážkam obžalovaným na adresu poškodenej naplňajúcich rovnako všetky formálne znaky prečinu nebezpečného vyhrážania, nevynímajúc tiež naplnenie materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona krajský súd v zhode tak, ako okresný súd poukázal, tiež odkazuje na

svedecké výpovede poškodenej a E. G., E. G., a K. L., ktorý zhodne uvádzali, že počuli ako obžalovaný na adresu poškodenej vyslovil počas konfliktu vyhrážky zabitím, keď obavy poškodenej z vyhrážok obžalovaného táto prejavila aj tým, že svedkyňa L. požiadala, aby dokonca pri nej zostala, nakoľko sa bála obžalovaného. Krajský súd preto považuje obranu a obhajobné tvrdenia obžalovaného uvádzané v odvolaní, pokiaľ ide o jeho vinu resp. nevinu vo vzťahu k žalovanému skutku, za vyvrátené.

Skutočnosť, že sa obžalovaný (žiada oslobodiť spod obžaloby) nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi okresného súdu v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť krajský k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených okresným súdom. Je potrebné zdôrazniť to, že okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne a akceptovateľne v súlade so zákonom hodnotil všetky vykonané dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, t. j. správne ich vyhodnotil i celé prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k výroku o vine majú dostatočný a presvedčivo zistený skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení všetkých potrebných formálnych znakov trestného činu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zákona a trestným činom prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona., keď u prečinov bol aj podľa názoru krajského súdu nepochybne naplnený materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona.

Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o jeho vine (hlavne vo vzťahu k zločinu ublíženia na zdraví) spočívajúce v tom, že okresný súd relevantne neodôvodnil okolnosti, pre ktoré výpoveď svedka A. C. považoval za nedôveryhodnú, keď sa jednalo o svedka, ktorý podľa svojej výpovede vnímal celý skutkový dej a v čase skutku nebol pod vplyvom alkoholu, krajský súd k uvedenému uvádza, že okrem dôvodov už uvedených okresným súdom, spochybňujúcich dôveryhodnosť tejto výpovede, ani krajský súd nepovažoval výpoveď tohto svedka za hodnovernú nielen z dôvodu, že je v podstate v priamom rozpore s ostatnými svedeckými výpoveďami (pričom títo svedkovia sa na rozdiel od svedka C. v čase skutku nachádzali v bezprostrednej blízkosti poškodenej), ale aj z dôvodu, že v istej časti sa svedkom popisované skutočnosti zjavne nemohli ani z hľadiska logického uvažovania odohrať takým spôsobom, ako to popisoval tento svedok. Sú tu poukazuje na skutočnosť, že u poškodenej bolo vzhľadom na zistené zranenie dolnej končatiny, že je skutočne nereálne, aby sa táto (aj napriek pomoci inej osoby) postavila na nohy ako o tom vypovedal tento svedok, k čomu sa obdobne v rámci svojho výsluchu vyjadril aj znalec D. L. G.. Obdobne skutkový dej popisovaný týmto svedkom nekorešponduje s výpoveďou znalca ani v časti útoku väčšieho počtu osôb na poškodenú, keď z výpovede znalca neboli na tele poškodenej zistené také zranenia, ktoré by takejto početnosti útokov zodpovedali. Výrazné pochybnosti o hodnovernosti tejto svedeckej výpovede sú ďalej posilnené aj skutočnosťou, že svedok obžalovaného poznal iba z videnia, avšak napriek tomu s časovým odstupom, cca 8 mesiacov po skutku si (po predchádzajúcom rozhovore s obžalovaným) dokázal nielen spomenúť na skutkový dej, ale identifikovať obžalovaného a detailne popísať práve jeho konanie, keď tento mal byť iba jeden z viacerých ďalších prítomných osôb, ktoré mali útočiť na poškodenú. K námietkam obžalovaného spočívajúcim v skutočnosti, že na vzniku zranení poškodenej sa mal podieľať aj svedok G., krajský súd uvádza, že okrem výpovede obžalovaného, jeden úder od tohto svedka spomínala síce aj poškodená, však na druhú stranu nielen z výpovede tohto svedka, ale ani z ostatných svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní, nachádzajúcich sa v bezprostrednej blízkosti už takýto útok nebol popisovaný a preto ani krajský súd, obdobne ako okresný súd, takéto konanie nemal za preukázané. Vo vzťahu k obžalovaným namietanej svedeckej výpovedi I. D. krajský súd uvádza, že aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na túto prihliadal v rozsahu výpovede svedkyne realizovanej kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní, a teda námietky vo vzťahu k spôsobu realizácie výsluchu tejto svedkyne v prípravnom konaní nemožno hodnotiť ako relevantné.

Krajský súd preto dospel k záveru o správnom zistení skutkového stavu okresným súdom, pričom sa v plnej miere stotožnil s jeho hodnotením zákonným spôsobom vykonaných dôkazov i právnych záverov tak, ako to vyjadril okresný súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, kde postupoval v súlade so zákonom s tým právnym záverom, že konanie obžalovaného správne a zákonne právne posúdil ako trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zákona a trestným činom prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona.

Všetky usvedčujúce dôkazy, uvádzané okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku, vo vzťahu k vine obžalovaného, aj podľa záverov odvolacieho súdu sa nepochybne navzájom podporujú a tvoria ucelenú reťaz, ktoré nepochybne usvedčili obžalovaného zo spáchania žalovaného a okresným súdom ustáleného skutku.

Podľa § 2 odsek 1 Tr. zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Nakoľko odvolací súd nezistil dôvod na zrušenie výroku o vine ďalej preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad (§ 317 odsek 2 Tr. poriadku). Pri hodnotení preukázaných okolností prípadu krajský súd zistil, že obžalovaný je trestne stíhaný a právoplatne uznaný za vinného pre tri trestné činy, a to trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Tr. zákona a trestným činom prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona. Okresný súd síce správne postupoval pri ukladaní trestu u obžalovaného podľa ustanovenia o ukladaní úhrnného trestu (spôsobom uvedeným v § 41 odsek 1 Tr. zákona) avšak postupoval pri rozhodovaní o treste, ktorý ukladal obžalovanému, bez prihliadnutia na v tom čase už platnú právnu úpravu spojenú s novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z. z., (ktorej účinnosť bola v tom čase Ústavným súdom síce pozastavená, ktorej použitie bolo pri ukladaní trestu významné hlavne s poukazom na zistenú prevahu priťažujúcich okolností u obžalovaného) a použitie ktorej je pre obžalovaného priaznivejšie. Krajský súd vzhľadom na uvedenú skutočnosť dospel k záveru, že okresným súdom pri ukladaní trestu použité ustanovenie § 38 odsek 4 Tr. zákona (obligatórne zvyšovanie dolnej hranice trestnej sadzby vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností) v znení platnom do 15. marca 2024 je preto pre obžalovaného menej priaznivé (§ 2 odsek 1 Tr. zákona) a súčasne spôsobuje aj to, že trest uložený obžalovanému je neprimerane prísny a preto bolo potrebné výroky o uloženom úhrnnom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu zrušiť. Úhrnný trest odňatia slobody, ktorý odvolací súd sám obžalovanému vo výmere 6 (šesť) rokov uložil, podľa najprísnejšej sa zbiehajúcej skutkovej podstaty (trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona účinného od 15. marca 2024), vzhľadom na trestnú sadzbu (4 až 10 rokov), zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 odsek 1, 3 a 4 Tr. zákona v aktuálne platnom a účinnom znení a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, zistenie priťažujúce okolnosti, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencii, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je tiež dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Krajský súd na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona v aktuálnom znení zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol už vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselnej trestnej činnosti. Krajský súd v tomto smere, s prihliadnutím na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovaného, nezistil relevantný dôvod pre jeho zaradenie do miernejšieho, alebo prísnejšieho ústavu na výkon trestu (minimálneho či maximálneho stupňa stráženia) odňatia slobody.

Z týchto dôvodov potom krajský súd z podnetu odvolania obžalovaného výrokom pod bodom I. zrušil podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e), odsek 3 Tr. poriadku v napadnutom rozsudku celý výrok o treste s tým, že na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku sám vo veci uloženia trestu obžalovanému rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon n e p r i p ú š ť a žiadny ďalší riadny opravný prostriedok - odvolanie.